

Nurgül Yeşilçay:

“Her şey tesadüfen oldu... Hiç aklımda yoktu.”

İkinci Bahar dizisinin Gülsüm'ü olarak tanıdık onu. Sonra Asmalı Konak'ta Bahar rolüyle iyice sevdik. Takip eden diziler ve filmler sayesinde başka başka Nurgül Yeşilçay'lar tanıdık. Türkiye sinemasının son yıllardaki en gözde kadın oyuncularından Nurgül Yeşilçay 26 Şubat 2010 akşamı Mithat Alam Film Merkezi'nin konuğuydu. Retrospektifi kapsamında aynı hafta içerisinde kendi seçtiği beş filmi (Eğreti Gelin, Atf Yılmaz, 2005; Yaşamın Kıyısında, Fatih Akın, 2007; Ademin Trenleri, Barış Pirhasan, 2007; Vicdan, Erden Kıral, 2008; 7 Kocalı Hürmüz, Ezel Akay, 2009) Merkez'de öğrencilerle buluştu. Yamaç Okur'un moderatörlüğünde dopdolu geçen bu iki saatte Yeşilçay bugüne kadar yaptığı işleri, kendi çalışma yöntemini, birlikte çalıştığı sinemacıları ve Cannes yolculuğu, festivallerdeki jüri halleri gibi eğlenceli anılarını anlattı.

Klasik olacak ama çocukluk yıllarıyla başlayalım.

Nurgül Yeşilçay: Babam Afyonlu olduğu için kütüğüm Afyon'da. Aslında hayatımda Afyon'a bir kere gittim. İzmir'de doğdum ve büyüdüm. Öyle çok varlıklı değildik, orta düzey bir aileydik. Bir ablam ve bir de erkek kardeşim var. İlkokulda birinci sınıfa okumadan direkt ikinci sınıfa geçtim. İlkokulda hep resim falan yapıyordum. Hatta bir resimle Türkiye üçüncülüğüm var. Liseye kadar ressam olmak için yetiştirildim. Bir ressama üç sene çıraklık yaptım. Ressam “Rakı al”, diyordu. Ben gidiyordum, rakı alıyordum. İşte o ressam, bana çok güzel şeyler okutturdu. O zamanlardan sanata meyilliymişim. O ressamın yanında “Picasso neden mavi dönemden kübizme geçmiş?”, “Neden hep Cezanne beyazın üstüne natürmort yaparmış?” gibi bir sürü şey öğrendim. Ressamın adı Orhan Kaymakcan'dı.

Konservatuara geçiş nasıl bir kararla oldu?

Nurgül Yeşilçay: Birisine platonik âşık oldum, o da “Shakespeare” falan diyor, hiçbir şey anlamıyorum. Dokuz Eylül Üniversitesi’nde Tiyatro Bölümü’nde okuyordum. Onunla bir şeyleri konuşabilmek ve paylaşabilmek istiyordum. Bu yüzden sınava girdim ve kazandım. Her şey tesadüfen gelişti, oyuncu olmak hiç aklımda yoktu. Kazanınca ailem karşı çıktı. “En azından öğretmen ol, bir maaşın olsun” diye. Konservatuar ve tıp en fazla harç alan bölümler. Sizde nasıl bilmiyorum ama bizimkisi en fazlasıydı. Sonradan çok karşı çıktık zaten harç paralarına. Harç parası için İzmir Belediyesi’nden destek istedim. Üniversitede yurtta kaldım. Parasızlıktan cast çekimlerine girmeye başladım. Okulda da bu çok aşağılandı. Kimse anlamadı bu durumu çünkü onlar daha engin ve daha derin bir şekilde oyunculuğa bağlıydılar. Ben de öyleydim ama açtım bir taraftan da. Ondan sonra, ilk filmim *Her Şey Çok Güzel Olacak* (Ömer Vargı, 1998) oldu. Oldu derken, bir şey de olmadı yani, “Tolga Bey taburcu oldu” dedim sadece. Ama ilk işim olduğu için önemliydi. Filmde hastanede danışmada görevliyim. Geliyorlar ve bana soruyorlar “Tolga Bey nerde?”, ben de “Tolga Bey taburcu oldu” diyorum. Ama öyle bir diyorum ki... Aynı senenin Eylül’ünde de *İkinci Bahar* dizisi geldi. Tabii okulda çok zorluk çıkardılar, çok karşı çıktılar. Öğretmenlerimin söylediği şey şuydu: “Sen bizden daha çok para kazanıyorsun.” Bölümde bir öğretmenim vardı Ahmet Cemal adında. Çok değerli bir insandır gerçekten, ondan çok şey öğrendim. İkinci sene yine harç parasına ihtiyacım var. Ahmet Cemal o kadar zarif bir insandı ki harç parasını bir zarfın içinde bana verdi.

Herhalde diziler okula pek vakit bırakmadı?

Nurgül Yeşilçay: Son seneyi üç yılda bitirdim. Ben okula birincilikle girip sonunculukla mezun olan tek insanım.

Konservatuarda aldığınız eğitimden bahsedebilir misiniz? Tiyatro eğitimi aldınız.

Nurgül Yeşilçay: Tiyatro eğitiminin çok yararını gördüm. Film setinde kast sistemi vardır. Yani yönetmen Allah’tır, sonra starlar gelir. *İkinci Bahar*’da starlardan sonra biz geliyorduk. Biz alt, parya takımıydık. Yani ilk şaşırdığım şey o kast sistemiydi. Tiyatroda öyle bir şey yoktu. Tiyatroda herkes eşitti. Hepimiz kendi kostümümüzü diker, makyajımızı yapar, dekora yardım

ederdik. Sinema çok hiyerarşik bir şey. Yani yönetmen ne derse o oluyor. En şaşırdığım şey buydu açıkçası.

Beraber okuduğunuz arkadaşlarınızdan oyunculuga devam edenler oldu mu?

Nurgül Yeşilçay: Okulu altı yılda bitirdiğim için pek çok kişiyle aynı dönemi paylaşmış oldum. Mesela *Nefes*'te (Levent Semerci, 2009) oynayan Mete (Horozoğlu) ile aynı dönemdeniz.

İlk seyrettiğiniz, hatırladığınız film...

Nurgül Yeşilçay: *Jaws* (Steven Spielberg, 1975). Çok küçüktüm. Etkisinden kurtulamadığımı hatırlıyorum. Çocukluğumda açık hava sinemaları vardı, çiğdemleri alırdık giderdik. Sen orada filmi izlemeye çalışırsın. Annen kışına vurur: "Sus kızım bağırma!" falan der. Orhan Gencebay, Küçük Emrah filmleri çok izledik yani. Biz onlarla büyüdük.

İkinci Bahar'a gelelim. Çok kaliteli bir oyuncu kadrosu vardır dizinin, Şener Şen, Uğur Yücel, Türkan Şoray gibi isimler... Sizin için bir okul gibi olmuştur herhalde. Zorlandınız mı?

Nurgül Yeşilçay: Çok zorlandım. Çünkü Türkan Şoray'ı, Şener Şen'i, Uğur Yücel'i o kadar çok önemsiyorum ki. Herkes orada. Ve ben sefil bir öğrenciyim, yani ne işim var bu ekiple? Benden de çok şey bekliyorlar. Uğur Yücel şöyle bir şey söylemişti bana: "Lütfen şizofrenimizi sadece işimizde yaşayalım." Sonradan anladım bu lafı.

Dizilerdeki çalışma koşulları nasıl? Genel olarak dizi oyunculugu sinema oyunculugu birbirinden farklı olarak addedilir. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Nurgül Yeşilçay: Aslında oyunculuk yapabiliyorsanız hepsini yaparsınız. Tiyatro oyunculugu, sinema oyunculugu, dizi oyunculugu, reklâm oyunculugu farklı şeyler ama hepsini yapabilirsiniz. Öyle aman aman büyük bir fark yok. *İkinci Bahar*'dayken "büyük oyunculuk, küçük oyunculuk ne demek?" diye Şener (Şen) Abi'ye sormuştum. O da dedi ki: "Takılma öyle şeylere, sen hisset, o zaten olur". Ne yaparsam yapayım, hissederek yapmayı önemsiyorum. Öteki türlü çok teknik oluyor ve yapay olduğu belli oluyor. Ben yapay olduğu belli olsun istemiyorum. Sonuçta o bir oyun evet ama yapay olsun istemiyorum. Dizide daha büyük oynayabiliyorsun, çünkü dizi

oyunculugu öyle bir oyunculuk gerektiriyor. Çok fazla minimalist oyunculugu kaldırmıyor. Ama kendi karakterinin çerçevesinde bunu büyütebilirsen o zaman doğal oluyor. Sinema o kadar büyük şeyi kaldıramıyor. Tabii tarzına bağlı. *7 Kocalı Hürmüz* (Ezel Akay, 2009) gibi bir film bunu kaldırıyor. Yani aslında tarzlarla da çok alakalı. Sinema, yönetmenin nasıl bir tarz oluşturmaya çalıştığını anlamaya çalışmakla alakalı. Dizi oyunculugunda prova yapamıyorsun ama her hafta kendini görüyorsun. Burası olmamış deyip kendini geliştirebiliyorsun. Sinemanın handikabı da onu göremiyor olmak. Ama dizide seyircilerin geri dönüşü var. O yüzden diziyi laboratuvar olarak kullanabiliyoruz aslında.

Oyunculugun ne kadarı yetenek, ne kadarı öğrenmekle alakalı?

Nurgül Yeşilçay: Yetenek olmazsa zaten hiçbir şey olmaz ama yetenek olduktan sonra da çalışmazsan olmaz. Eğer sanatçyysan yaşadığın toplumu algılamaman gerekiyor. "Yaşadığın toplum nerede, dünya nereye gidiyor, Türkiye o giden dünyanın neresinde?" gibi soruları sormalısın. Bunların hepsini algılamaya çalışmak lazım en azından. Sadece oyunculukla değil, bir sürü sanat dalıyla da uğraşmak ve estetik zevkini de yükseltmek gerekiyor. Oyunculuk kendini devamlı geliştirmen gereken bir meslek. Senarist yazıyor. Ama onu şekillendiren kişi sen oluyorsun. Eğer çevreni ve toplumu iyi algılıyorsan iyi oynuyorsun. Mesela türbanlıların başını nasıl kapattığını sen gözlemleyerek buluyorsun. Farklı baş örtme şekillerinden farklı anlamlar çıkarıyor. Devamlı algılarının açık olması lazım.

Senaryoda hoşunuza gitmeyen bir şey olduğunda, bunu yönetmene söylers misiniz?

Nurgül Yeşilçay: Ben söylerim. Fatih Akın'ın *Yaşamın Kıyısında* (2007) adlı filminin senaryosunda, sevişme sahneleri vardı ve kız çok belirli bir örgüt üyesiydi. Ben öyle olsun istemedim, çünkü o zaman başka tarafa çekilecekti film. Tamam, kızın silahlı bir örgüt üyesi olması gerekiyor. Ama bunun adını koyarsak eğer, her şey sadece onun üzerinden yürüyecek. Zaten eğer iyi yönetmense seni dinliyor, eğer mantıklı bir şey söylüyorsan bunu kabul ediyor. Mesela Erden Kıral'ın *Vicdan*'ında (2008) bazı sahneler tamamen doğaçlama çekildi. Hatta bazı sahneleri bize yazdırdı yönetmen. Tülin'le (Özen) olan bütün sahneler doğaçlama. "Annelerimizin elleri ne kadar çirkindi" sahnesi var ya, onu da ben yazdım.

Fatih Akın'ın oyuncu yönetiminin bu kadar başarılı olmasında herhalde oyuncu geçmişinin de payı var...

Nurgül Yeşilçay: Herhalde. Oyunculuğu iyi biliyor ve çok iyi yönetiyor. Ben böyle çalışan bir de Erden Kıral'ı gördüm. Her yönetmenin farklı bir tarzı var.

Mithat Alam: Yönetmen sizin iyi bir fikrinizi kabul etmezse, bu oyununuza yansıyor mu?

Nurgül Yeşilçay: Hayır. Bu zaten filmin başında konuşuluyor. Eğer benim hiç kabul etmeyeceğim bir şeye kabul etmiyorum. Başında söylüyorum yani.

Mithat Alam: Filmin ortasında bir sahnede çok ciddi bir fikir ayrılığına düştünüz? O zaman ne oluyor peki?

Nurgül Yeşilçay: Düşemeyiz, baştan konuşurum her şeyi.

Mithat Alam: Türkan Şoray ve Şener Şen gibi iki dev oyuncu... Size hep yardım ettiler mi?

Nurgül Yeşilçay: Hep yardım ettiler. Başlangıçta bizi tanımayanlar, biz de onları yakından tanımıyoruz. Herkesin birbirine mesafeli durduğu bir dönem vardı. Ama o sonra geçti. Uğur Yücel saçını başını yoluyordu. Hiçbir şeyi beceremiyorduk. O çok şey istiyordu, yani "hem yürü, hem sakız çiğne, hem anne de, hem de duygunu göster". Bizim için o kadar zordu ki bunlar... Uğur Yücel bize bağırıp duruyordu.

Mithat Alam: Bu böyle mi devam etti?

Nurgül Yeşilçay: Hayır, Uğur Yücel'i sekizinci bölümde çıkardılar diziden. Biz o zaman rahatladık. Daha bir kendimizi bulduk, ondan sonra daha kolay oldu. Daha öncesinde çok geriliyorduk.

Başrolde olduğunuz ilk sinema filminiz çok az kişinin izlemiş olduğu *Mumya Firarda* (Erdal Murat Aktaş, 2002)...

Nurgül Yeşilçay: Bence bir ara kesin izlemelisiniz. Teoman'la ben dünyanın en itici çifti olmuştuk. Evde içkinizi açın, koyun filmi ve izleyin. Kült bir film yani, *Dünyayı Kurtaran Adam*'dan (Çetin İnanç, 1982) sonra; hatta onu bile geçebilir. Geçenlerde Teoman'ı gördük. Teoman da içtikten sonra filmi açıp izleyip gülyormuş. Bize de tavsiye etti.

Aslında ilk gerçek başrolünüz *Eğreti Gelin* (Atıf Yılmaz, 2005). Atıf Yılmaz da bizim ilk söyleşi konuklarımızdandı.

Nurgül Yeşilçay: Atıf Yılmaz... Bazen o kadar şanslı buluyorum ki kendimi. Keşke daha uzun yıllar tanıyabilseydim diyeceğim insanlardan biri. Atıf Abi ile bir anımızı anlatacağım. *Eğreti Gelin* için bir kostümcüyle anlaşmış Atıf Abi. Kostümcü tamamen dönem filmi olduğunu sanarak hazırlık yapmış. Atıf Abi de kostümcüyle görüşmemi, rolümü aktarmamı istedi. O zamanlar Atıf Abi ile tanışalı daha iki ay olmuş, beni tanımıyor. Kostümcü karakterim için kalın, kapalı kostümler hazırlamış. Atıf Abi'ye kostümün uygun olmadığını söyledim. Atıf Abi de gülererek "Tamam ona porno çekiyoruz de" dedi. Gerçekten de sonra değişti o kostümler. Çok şeker bir insandı, hiçbir şeye takılmayan, egosu olmayan, sette hiçbir gerginliği olmayan... "İyi, siz bir oynayın bakayım", derdi mesela. Biz de oynardık. "İyi, güzel güzel... Ben böyle çekerim", derdi. Eğer olmuyorsa o zaman sertleşiyordu, ama onun dışında kompleksleri olmayan, zaten ne çekeceğini çok iyi bilen bir yönetmendi. *Eğreti Gelin*'de Onur Ünsal'la beraber oynamıştık. Erkek karakter bir türlü bulunamıyordu. Onur (Ünsal) bir gün onun yazıhanesine geldi. Onur'u gördü ve "Tamam" dedi. Hemen senaryoyu verdi. Yani her şeyi çok çabuk anlayan, çok zeki ve esprili bir insandı. Atıf Abi beni hep etkilemiştir.

Rolünüze nasıl hazırlanırsınız?

Nurgül Yeşilçay: Aslında meslek sırrı, anlatmamam lazım. İşin şakası tabi. Stanislavski der ki: "Bir karakteri yaratmak için, onun sosyolojik, psikolojik, fizyolojik taraflarını çıkarın". Okulda öğrendiğim bir yöntem. Aslında metot oyunculuğu denilen bütün yöntemlerin temeli buna dayanıyor. Örneğin fizyolojik açıdan "bu kızın fizikseli nasıldır?", sosyolojik açıdan "nasıl büyümüş, nerede yaşar, nasıl yaşar, toplumun örf ve adetleri nelerdir, o dönemin dünyası nasıldır?", psikolojik açıdan da, "kadının psikolojisi nedir?" diye düşünmek gerekir. Önce bunların bir masa başı çalışması yapılır. Sonra da seni o karaktere yaklaştıracak duyguyu bulursun. Kendimi örnek verecek olursam önce tek başıma evde kamerasız çalışıyorum. İçimde mesela *Eğreti Gelin*'deki karaktere en yakın olduğum durumları saptıyorum. Mesela *Yaşamın Kıyısında*'daki kız oluyorum. Hangi durumlarda *Eğreti Gelin*'deki kadına yaklaştığımı buluyorum. Sonra da tüm bunları kamerayla çalışıyorum.

“Kameranın oyuncuyu sevmesi gerekir” derler, katılıyorsunuzuz?

Nurgül Yeşilçay: Ben ona çok inanmıyorum. Güzel görünmek falan var tabii, ama iyi oyuncuysa zaten iyi olduğu çıkıyor ortaya. Ya karakter ona olmamıştır ya da yönetmen becerememiştir, bir şey mutlaka olmuştur yani.

Kamera sonuçta bir yerde duruyor ve sizi hangi açıdan aldığı önemli. Objektif bilgisi, teknik bir bilgi gerekli mi sinema oyunculuğunda?

Nurgül Yeşilçay: Bilince iyi oluyor tabii. Zaten yönetmenin ellerine bırakıyorsun kendini. Eğer objektif genişse bütün o duyguyu bedeninde göstermen gerekiyor, ama yakınsa bütün o bedendeki enerjii gözüne yüklemen gerekiyor. Arada böyle farklar var.

“Tiyatro oyunculuğuyla sinema oyunculuğu birbirinden farklı şeyler içerir” dediniz, bunu biraz daha açmanızı isteyeceğim. Sonuçta konservatuar eğitimi genelde tiyatroya yönelik veriliyor. Sinema oyunculuğu eğitiminin verilmeyişinden kaynaklanan eksiklikler var mı?

Nurgül Yeşilçay: İstanbul Film Festivali'nde jüri üyesiyken verdiğim bir karar vardı. On bir tane film izlemiştik o sene. Şuna karar verdim: Bizim oyuncuların temel problemi seslerinin çok güzel oluşu. Çünkü biz ses ve konuşma derslerini yanlış anlamışız. Benim tiz sesi nasıl çıkaracağımı öğrenmem gerekiyor konservatuarda. Yönetmen benden daha tiz bir ses istediğinde ben bunu hemen çıkarabilmeliyim. Karakterin nasıl konuşacağını bulduk diyelim. Yönetmenle oturduk, gırtlaktan konuşacak bir karakter kurguladık. Mesela “e” leri kapalı söyleyecek gibi detaylar bulduk. İşte bizim bunu yapabiliyor olmamız gerekiyordu. Aslında biz yanlış şeyler öğrenmişiz. Herkes çok şahane konuşuyordu bütün filmlerde. Köylüyü oynuyor, şahane konuşuyor; haber spikerini oynamıyor ama onun gibi düzgün konuşuyor... Ben temel problemimizin bu olduğunu düşünüyorum. Doğru konuşmayı bilmek lazım ama onu nasıl bozacağını da bilmek lazım. Biz bozma kısmını atlamışız.

Eğreti Gelin’le Adana Altın Koza Film Festivali’nde ‘En İyi Kadın Oyuncu Ödülü’nü kazandınız. Bu sizin ilk ödülünüz mü?

Nurgül Yeşilçay: Daha önce Magazin Gazetecileri’nden ödül al-

mıştım. O ödülü alışım da çok komikti. Bir arkadaşımınla aynı evde kalıyoruz. İlk ödülüm olduğu için önemsiyorum. Nereden aldığım önemli değil, giyinmişim süslenmişim. Arkadaşım aradı, ben tebrik edeceğini sanıyorum; “Eve gelirken soda alsana” dedi. Bazen o kadar farklı şeyler yaşanıyor ki iki insan arasında. Yönetmenle de öyle, eşinle de bazen böyle bir şey yaşayabiliyorsun. Sen içinde başka bir şey yaşıyorsun, kıpır kıpır falan oluyorsun ama yanındaki kişi aynı şeyi hissedemiyor. Aynı meslekten olunca bu daha aza iniyor.

Eğreti Gelin için herhalde rüştünüzü ispat ettiğiniz ilk sinema filmi diyebiliriz. Anlat İstanbul'a (Ümit Ünal, Kudret Sabancı, Ömür Atay, Yücel Yolcu, Selim Demirdelen, 2004) geçelim buradan. Anlat İstanbul farklı beş tane hikâyenin olduğu beş farklı yönetmen tarafından çekilmiş bir film. Oradaki rolünüz...

Nurgül Yeşilçay: Saliha karakterini oynadım. Ümit Ünal benim için bu rolü düşünmüş. Senaryoyu okudum. Ümit Ünal'a travesti rolünü oynamayı istediğimi söyledim. O da olmayacağını söyledi. Çok hevesli girmedim aslında, çünkü güçlü bir hikâye olmadığını düşünüyordum. Ama film çıktıktan sonra en beğenilen hikâye o oldu. Hazırlık sürecinde tımarhanelere gittim. Delilik dediğimiz şeyin aslında öyle çok da önemli bir şey olmadığını gözlemledim. Hepimiz deliyiz. Hepimizde var bir şeyler. O kadar inceledikten sonra onu görüyorsunuz. Çok abartılacak bir durum yok. İstediklerimiz zaman hepimiz deli olup cinnet geçirebiliyoruz aslında. Şimdi oradaki kız şizofren bir kız, kendisini babaannesi sanıyor, ama ağabeyi yanına geldiği zaman normal hayata dönüyor. Babaannesi olduğu için Fransızca biliyor olması lazım, çünkü o döneme baktığımızda babaannesi yüz yıl önce yaşamış. Yüz yıl önce Tanzimat Dönemine denk geliyor, herkesin daha çok Fransızca konuştuğu bir dönem, biz Batı'ya açılmıştık falan... O zaman Fransızca kelimeler girdi işin içine. Görüntü yönetmenimiz Fransız'dı, ondan destek aldım. Hazırlık aşaması oldu, sonra çekimi de çok kısa sürdü. Provasını da yaptık, dört gün prova, dört gün çekim sürdü. Çok da güzel bir iş oldu.

Peki Yaşamın Kıyısında mı önce çekildi yoksa Adem'in Trenleri (Barış Pirhasan, 2007) mi?

Nurgül Yeşilçay: Onlar aynı sene çekildiler.

Aynı sene, aynı zamanlarda mı çekildiler?

Nurgül Yeşilçay: Temmuz'da *Yaşamın Kıyısında* çekildi, Ekim gibi de *Adem'in Trenleri*.

Adem'in Trenleri'yle ilgili sorumu, Cem Özer'e atıp yaparak soracağım. Cem Özer'i de iki yıl önce burada ağırlamıştık. Sizin rolünüz için "ekonomik oyunculuk" demişti. Siz de "Benim rolümde fazla bir şey yok, ekonomik oyunculuk-küçük oyunculuk yapabilir miyim, yapamaz mıyım denemek istedim." demiştiniz. Bu cümleleri biraz açmanızı rica edeceğim.

Nurgül Yeşilçay: Senaryoya baktığımız zaman Cem'in rolü çok baskındı. Ben Barış'la (Pirhasan) konuştuğumda "Çok iyi bir oyuncu olmazsa karşımda ben bunu oynamak istemiyorum" dedim. Aralarında yaş farkı da olması gerekiyordu. Ve aynı zamanda film bir "hoca"nın üstüneydi ve bu yüzden çok iyi oynanması gerekiyordu. İşte "kim olabilir?", "Uğur Yücel olabilir, Haluk Bilginer olabilir"... Cem Özer kocam olduğu için çok da yorum yapamıyorum, ama söyledim yani "Cem Özer olabilir" diye. Önce başka oyuncularını denediler. Okuma provası yaptık birkaç kişiyle, oyuncular rolü asla anlamadılar.

Mithat Alam: Kimdi bunlar?

Nurgül Yeşilçay: Şimdi hoca karakterini önce herkes kötü sanıyor. Bir oyuncu da "Ben kötü karakter oynamam" dedi. "Kötü adam değil bu karakter" diye anlatmaya çalışıyor Barış da. "Kötü değil, adam iyi aslında etraf onu öyle sanıyor" diye açıkladı. "Tamam" diyor oyuncu, "işte etraf öyle sanırsa seyirci de sanır. Kötü adam oynamam". Cevheri göremiyor yani. Saçını başını yolacağım adamın. Ben olsam, erkek kılığına girip oynamak isterim o rolü, adam diyor ki, "Ben kötü adam oynamam". *Adem'in Trenleri*'ndeki kadının, yani benim canlandırdığım Hacer'in hiç repliği yok, yani çok az repliği var. Uzun bir süre eylemde de bulunmuyor. Hocanın üstünden ve çocuğun gözünden hikâye anlatılıyor. Böyle bir şeyi oynamak hakikaten çok zor. "Yapabilir miyim?" diye düşündüm. Kadının hiçbir şey yapmaması lazım, ama çok şey yapıyor olması lazım. Bu bağlamda aslında tam ekonomik oyunculuk.

Cem Özer, iki yıl önceki söyleşide şunları söylemiş: "Oyunculuk, tenis maçı gibidir, karşınızda iyi bir oyuncu varsa iyi maç olur." Cem Özer nasıl bir oyuncu?

Nurgül Yeşilçay: Ben çok beğeniyorum kendilerini. Cem Özer'le

oyunculuk tarzlarımız birbirine benziyor, yani o da her seferinde yeni bir şey deniyor. Mesela Reha'yı (Erdem) da ben bu yüzden seviyorum. Reha Erdem hep yeni bir şey deniyor, kimseden korkmuyor. "Bu sefer canım bunu yapmak istedi." diyor. Sonuçta biz canımızdan sorumlu değil miyiz kardeşim? Yani canım bunu istedi, bunu yapıyorum. Böyle bir rol oynamak istedim, bunu en iyi şekilde yapıp yapmadığımıza bakıyoruz. Cem de öyle bir oyuncu olduğu için rahat sohbet edebiliyorsun, birbirini anlayabiliyorsun. Yürekten oynayan, "büyük mü oynadım, küçük mü oynadım?" diye düşünmeyen, karakterin nasıl olduğuna benim gibi çalışan bir oyuncu, ben çok başarılı buluyorum.

Barış Pirhasan'ın nasıl bir oyunculuk yönetimi var?

Nurgül Yeşilçay: Barış'ın oyuncu yönetimi yok. Çalıştığım yönetmenler arasında oyuncuyla hiç ilgilenmeyen biriydi Barış Pirhasan. Buluyor iyi oyuncuları, veriyor senaryoyu, diyor ki, "sakin, tatlı tatlı...". Hakikaten tatlı tatlı çektik yani. İyi ya da kötü, oldu ya da olmadı hiçbir şey söylemedi.

Mithat Alam: Peki bu iyi bir şey mi? Çünkü bazı oyuncular der ki, "Beni çok iyi çekip çeviren yönetmenlerle en iyi performansımı veriyorum", bazıları da der ki, "Yönetmen çok esnek bırakıyor, ben kendi yorumumu çok daha iyi yapıyorum".

Nurgül Yeşilçay: Ben mesela şunu tercih ederim. Yönetmen beni serbest bıraksın, ben bir yapayım ama üstüne konuşalım. Üstüne konuşulmayınca sen de tedirgin oluyorsun "Acaba oldu mu, olmadı mı?" diye. Ben yönetmenin müdahalesini isterim açıkçası.

Oynayacağınız filmdeki casting sizin için ne kadar önemli? Siz kimlerle oynamayı istersiniz, kimler sizin performansınızı arttırır?

Nurgül Yeşilçay: Mesela, Kenan İmirzalıoğlu'nu beğeniyorum. Onun dışında, Türkan Şoray'la oynadım, Şener Şen'le oynadım.

Biraz ben sayayım size erkek oyuncularından... Nejat İşler...

Nurgül Yeşilçay: Evet, Nejat (İşler) olur. Çok da eğleniriz sette.

Fikret Kuşkan mesela...

Nurgül Yeşilçay: Olur.

Mithat Alam: İki tane çok kuvvetli kadın oyuncu rolü var mesela... Kimle beraber oynamak istersiniz onu?

Nurgül Yeşilçay: Nasıl bir kadın?

Mithat Alam: Aynı yaş grubundan diyelim.

Nurgül Yeşilçay: Demet Evgar'ı beğeniyorum. Altın Portakal'da izlediğim bütün filmler erkek filmi olduğu için daha çok erkekler aklımda. Mesela daha önce de söz ettiğim *Nefes*'teki Mete (Horozoğlu), *Beş Vakit*'teki (Reha Erdem, 2006) Tansu Biçer, *Bornova Bornova*'da (İnan Temelkuran, 2009) oynayan Öner Erkan, sonra *40*'ta (Emre Şahin, 2009) oynayan Ali Atay çok iyi bir oyuncu... Yani kadın filmi hiç yoktu, ama mesela *Kıskanmak*'taki (Zeki Demirkubuz, 2009) kız, Nergis Öztürk olabilir.

İzleyici: Gülse Birsel'le nasıl bir iletişiminiz vardı?

Nurgül Yeşilçay: Ben çok sevdim Gülse'yi. Film komedi olduğu için biz çok eğlendik ve zaten herkes de çok komikti. Ezel Akay bize bir oyuncu koçu getirdi. Birçok çalışma yaptık, ama hiçbir şey anlamıyoruz çalıştığımızdan. Ben eve geliyorum: "Ya bu adam bize böyle bir şey yaptırdı; ama ne yaptırıyor anlamadım." diyorum. Adamla takışıyoruz falan, zaten komedi oyunculuğunu bilmiyordu. Kim biliyor orada?, Gülse biliyor. Biz de şöyle bir yöntem bulduk. Adam koyu Beşiktaşlı. Her on dakikada bir birine nöbet veriyorduk. Sarp'a (Apak) diyorduk ki mesela, "Sarp sıra sende çık adamı oyala biz içeride çalışalım". Sarp, "Abi ne olacak bu Beşiktaş'ın durumu?" diye adamı oyalarken ben de Gülse'yi oturtuyordum karşıma, "Burası komik oluyor mu, şurası komik oluyor mu?" falan diyordum, Gülse de söylüyordu. Sonra işte Öner (Erkan) "Ya abi bu sene ne olacak Beşiktaş'ın durumu?" diye adamı oyalıyordu. Bu sefer Gülse çalışıyordu, biz bakıyorduk. Bizim böyle bir oyuncu koçu maceramız oldu yani. Fakat filmde bütün ekip birbiriyle çok iyi kaynaştı. Çünkü sabah dokuzda sokuyordu bizi Ezel (Akay), gece on ikiye kadar setteydik. Ezel bizim dans edebileceğimize inanmıyordu. Biz de diyorduk ki, "ya abi hâlâ Egemen Bostancı kafasındasın". Hani eskiden vardır ya Erol Evgin çıkar şarkı söyler, arkadan üç tane kız çıkar onların biri de Yonca Evcimik'tir. İşte sonra tiyatrosular çıkar, onlar da oyununu oynar. Biz diyoruz ki Ezel'e, "Ya Ezel biz dans edebiliriz yani çalışırız, çalışkan insanlarız ne ola-

cak?”. Ezel diyordu ki, “Olmaz dans edemezsiniz”. Biz Gülse’yle çalıştık, gittik dans grubunun yanına, Şaman Grubu, çünkü eski moda dursun istemiyorduk.

Çok büyük bütçeli bir film değil sanıyorum 7 Kocalı Hürmüz?

Nurgül Yeşilçay: Yok, çok büyük bir bütçesi yoktu herhalde... Tam olarak ben de bilmiyorum. Zaten stüdyonun içinde olduğu için kısa sürede bitti film, üç haftada. İki kamera kullanıldı.

Siz nasıl görüyorsunuz oradaki performansınızı?

Nurgül Yeşilçay: Filmi oyuncular daha iyi anlamış diye düşünüyorum. Ezel bize bir oyunculuk yöntemi anlattı; biz onu anlamamış ama, keşke yönetmen de ona hizmet edecek şekilde yapsaymış. Bence tam olarak uyumlu olmamış. Allah’tan hepimiz büyük oynamışız, çizgi film gibi oynamışız da olmuş. Oyuncular arasındaki senkron çok güzeldi filmde.

Ama yine de yapılmayan bir şey Türk sinemasında. Neredesin Firuze (Ezel Akay, 2004) de o açıdan bence çok önemli bir yerde.

Nurgül Yeşilçay: Tabii, biz çok içinde olduğumuz için hataları görebiliyoruz. Sanat yönetiminde hatalar var. Sonra bizim yönetmenlerde bir uzatma hastalığı var. Sen bunu seyirciye yapıyorsun sonuçta, sanat filmi değil, seyirlik bir film. Niye yüz yirmi dakika? Film başlasın şakır şakır, millet gülsün eğlensin, çıksın yani.

İzleyici: 7 Kocalı Hürmüz’ü izlemedim ama bir komedi dizisi olan *Belalı Baldız*’a biraz bakmıştım. Sanıyorum sadece iki tane projede komedi çalıştınız. Daha çok böyle asi kız, lezbiyen kız, hüznünlü kadın gibi rolleri çok iyi oynadığınızı düşünüyorum, yani biraz daha ciddi rolleri. Yine komedi rollerinde yer almak ister misiniz bundan sonra?

Nurgül Yeşilçay: İsterim.

Ama çok iyi komedi projesi pek gelmiyor galiba.

Nurgül Yeşilçay: İyi komedi projesi yok ki... Mesela siz söyleyebilir misiniz bana?

Çılgın Dersane (Faruk Aksoy, 2007)?

Nurgül Yeşilçay: Oynamam. Yani komedi olmasa da oynamam zaten.

Yılda kaç senaryo geliyor elinize?

Nurgül Yeşilçay: Bir sene çok havalıydım. O sene altmış tane senaryo gelmişti. Ama hangi sene olduğunu hatırlamıyorum.

Okuyor musunuz hepsini?

Nurgül Yeşilçay: Hepsini okuyorum ve neden olamayacağını da anlatıyorum. Telefonlara çıkmamak falan bana çok kötü geliyor. Yani adam seni aramış, bir şey teklif etmiş medenice. Sen de oku, neden kabul edemeyeceğini söyle.

Peki reddettiğiniz, ama sonradan iyi çıkan film, senaryo var mı?

Nurgül Yeşilçay: Çok var. Onlardan bahsetmeyelim.

İzleyici: Peki, şu anda oynadığınız dizi olan *Aşk ve Ceza*'daki rolü neden seçtiniz?

Nurgül Yeşilçay: Öncelikle çok farklı şeyler denedim ve bunun artık Türkiye'de çok da önemli olduğunu düşünmüyorum. Ne yani? *Eğreti Gelin*'i oynuyorsun, sonra lezbiyeni oynuyorsun. Başın göğse mi erdi? Baktığımız zaman, Adile Naşit hep aynı şeyi oynadı ve biz sevdik mi? Sevdik. Ve ben Türk insanı için çok da önemli olduğunu düşünmüyorum oyunculuğu çok coşturmanın. Kendime kızdım bu anlamda, ondan sonra da kendime dedim ki, "*Asmalı Konak*'a en yakın rol hangisi? *Aşk ve Ceza*." Gittim kabul ettim. Çok da mutluyum.

İzleyici: *Yaşamın Kıyısında* filminden sonra Hollywood'dan veya Avrupa'dan film teklifi alırsınız diye İngilizce dersleri aldığınıza dair haberler çıkmıştı. Bu doğru muydu?

Nurgül Yeşilçay: Hollywood'a falan açılma gibi bir derdim yok. İngilizce çok önemli tabii yani gönül ister ki hepimiz şakır şakır İngilizce konuşalım. Ama bize lisede İngilizce dersine beden eğitimi öğretmeni giriyordu, o yüzden *I'm from Turkey*'de kaldık yani.

Şimdi Woody Allen gelse İngilizce bir rol önerse, bence siz İngilizce öğrenirsiniz...

Nurgül Yeşilçay: Herhalde öğrenirim. Cannes'a gidiyorsun, ko-

nuşuyorsun “ya, evet, teşekkür ederim” diye, seni kutluyorlar... Bir tık öteye geçemeyince çok hırslanıyorsun. Çünkü İngilizce espri yapamadığın sürece İngilizce bilmiyorsun demektir. Yani Fatih Akın herkesi öyle bağlıyor. Gidiyor Martin Scorsese’ye espiriler yapıyor. Ben Martin Scorsese’nin konferansına gittim, tamam anladım yarım yamalak ama Fatih gidiyor Martin Scorsese’nin yanına, “Baba ya” falan diyor, bir iki espri yapıyor. Ben şimdi gittim, “sizi çok beğeniyorum” dedim. “Filmleriniz... *Taxi Driver*” dedim. Sonra, o da dedi ki “ben de senin filmini izledim ve çok beğendim”. Ama sonra, sonrası gelmiyor. Onun için ben mütemadiyen İngilizce dersi alıyorum.

Yaşamın Kıyısında’ya hazır girmişken film hakkında yapılan bir röportajda şunları demişsiniz: “Hayatın tam içine girememiş bazı insanlar vardır ya, ince bir ipin üstünde yürürler, tutunmakla tutunamamak arasında, ölümle kalım arasında, Yaşamın Kıyısında da böyle bir film.”

Nurgül Yeşilçay: Büyük konuşmuşum.

Filmdeki Ayfer Öztürk karakterine nasıl hazırlandınız? Biraz oradan başlayalım, çünkü kolay bir karakter değil ve sizin için de aslında önemli bir film.

Nurgül Yeşilçay: Çeşme’de ev tuttuk ve kampa çekildik. Şimdi fiziksel özelliğine baktığın zaman, bu kızın dimdik olması lazımdır. Sörf’e başladım ben de ve dedim ki, “şu omuzlar iyice gelişsin”. Kız çok fit dursun istedim.

Fatih Akın nasıl seçti sizi? Daha önce var mıymış kafasında?

Nurgül Yeşilçay: Fatih, *Eğreti Gelin*’i izlemiş, sonra da *Anlat İstanbul*’u. Sonra demiş ki, “İşte bu kız oyuncu, ben bununla çalışmak istiyorum”. Sonra da Bebek’te görüştük, bana senaryoyu verdi. Okuma provalarına başladık. Mayıs ayında Hamburg’a gittik. O akşam da Tuncel Abi (Kurtiz) ve diğer oyuncular geldiği için Fatih “Size parti vereceğim” dedi. Fatih’in Adam (Bousdoulos) diye bir arkadaşı var. *Soul Kitchen*’da (Fatih Akın, 2009) da oynadı. Onun orada bir Yunan restoranı var; rakı, musakka, mezeler, yedik içtik... Sonra herkes gitti. Biz Tuncel Abi falan beş altı kişi kaldık. Dedi ki: “Partiye devam edelim”. Gidiyoruz, Hamburg sokaklarında parti arıyoruz. Sonra bir arkadaşını gördü bu, adam dedi ki, “Şurada bir parti var”. Neyse gittik, bir grubun özel bir partisiymiş. Fatih’in kafa çok iyi, ben yine ara-

larında en az sarhoş olanım. O partiye tabii ki bizi almadılar, özel bir parti olduğu için. Ben Almanca anlamamama rağmen durumun farkındayım. Fatih de diyor ki, “Bizi nasıl almazsınız? Gireceğiz!”. Her şey Almanca oluyor ama anlaşılıyor. Ben de diyorum ki: “Abi bizi almayacaklar gidelim”. Fatih, “Hayır” diyor, “Ne demek, bira ısmarlıyorum herkese” falan diyor. Tabii kimsenin bira getirdiği falan yok. Diğer üç arkadaş durumu anladı ve tüydüler. Ben, Fatih ve Fatih’in benden kısa bir kız asistanı var, biz üçümüz kaldık. Fatih: “Biraları niye vermiyorsunuz?” diye içeriye girmeye kalktı. Sonra iki tane iri yarı siyah koruma görevlisi geldi. Fatih’i kaldırdılar, götürüyorlar. Zaten küçük olduğu için... Ondan sonra bu bağırda, “Hitlersiniz siz!” diye. Almanlara söylenecek en son şey! Adamın biri oradan bira şişesini kapıp bunun kafaya atmaya çalıştı, bu eğildi falan. Ondan sonra tüydü, biz ikimiz kaldık Fatih’in asistanı Nurhan’la (Şekerci). Birden, bütün o grup bize döndü. Biz ne yapacağımızı bilemedik, bir anda gözümün önünden “Evde çocuk bekliyor, sen niye zaten kabul edersin ki bunu?” gibisinden düşünceler geçiyor. Birden Nurhan’ın aklına bir şey geldi, eğilip yalvarmaya başladık: “*Entschuldigung...*” falan diye bizi salıverdiler. Ondan sonra dışarı çıktık, Fatih şöyle dışarıdan bize bakıyor. Ben Fatih’i öldürebilirdim o gün. Ama Fatih’le işte o günden sonra çok sıkı bir bağ oluştu. Fatih bana şöyle demişti: “Sen çok iyi bir insanmışsın ya, satmıyorsun.” Ben satmıyorum da sen satıyorsun...

Yaşamın Kıyısında’nın senaryosu önünüze geldiğinde Cannes’da ‘En İyi Senaryo’ ödülünü alacağı aklınıza gelmiş miydi?

Nurgül Yeşilçay: Fatih “Ben bu filmi Cannes için yapıyorum” demişti. “İyi” dedim ben de, çok inanmadım açıkçası. İhtimal vermedim. Senaryosu tabii daha farklıydı. Kurgusu sonradan değişti. Daha birbirinin içine giren bir kurgusu vardı, daha sonra böldüler. O hâli daha güzeldi bence.

Çok parlak bir oyuncu kadrosu vardı filmin: Tuncel Kurtiz, Hanna Schygulla, Baki Davrak... Biraz Hanna Schygulla’dan bahsedelim, çok önemli bir oyuncu. Nasıl bulursunuz öncelikle oyunculuğunu? Tabii Tuncel Kurtiz de var. Setteki hava nasıldı?

Nurgül Yeşilçay: Setteki hava Fatih’in tavrından dolayı hiç negatif değildi, herkes çok pozitif. Almanların “On saat çalışırım başka da çalışmam” gibi bir takıntıları yok. On dört saat

de çalışabiliyorlar, bazen on sekiz saat de çalışıyorlar, ama haftanın iki günü mutlaka tatil veriyorlar. Fatih, teknik olarak da çok iyi bir ekip kurmuş, zaten senelerdir hep aynı ekiple çalışıyormuş. Oyuncular olarak biz de çok iyi anlaştık, herkes birbiriyile iyi anlaştı. Hanna Schygulla çok sakin bir kadın, zaten yazmaya falan vermiş kendini...

Görüşüyor musunuz?

Nurgül Yeşilçay: Yok, görüşmüyoruz. Patrycia'yla (Ziolkowska) görüşüyoruz. Arada e-mail atıyoruz birbirimize, ama Hanna Schygulla'yla görüşmüyoruz.

Türkiye'de uzun metrajlı filmler çok zor şartlarda çekilir. Oyunculunun büyük bir bölümü de film setlerinde beklemektir. Yani ses hazırlanır, ışık hazırlanır vesaire... Bekleme koşulları nasıldı? Karavan var mıydı mesela? Çünkü Türkiye'de bu konular hâlâ bir dert.

Nurgül Yeşilçay: Karavan falan vardı tabii, ama artık bizde de var bunlar büyük prodüksiyonlarda. Ama ben şunu gördüm, parayı nereye harcadıklarını biliyorlar. Biz parayı nereye harcayacağımızı bilmiyoruz. Bremen, Hamburg, Trabzon ve İstanbul'da çekimler oldu; bütün ekip oradan oraya taşındı. Bu büyük bir maliyet getiriyor aslında. Biz yapsaydık elimize yüzümüze buluşturabilirdik. Sadece çok doğru yere para harcıyorlar. Yemeğe çok önem veriyorlar ki bence olması gereken o, çünkü sette çok vakit geçiriyorsun ve güzel yemek yemelisin. Zaten birinci kural bu bence. Teknik malzemeye çok para harcıyorlar, ama çok az insanla çekiyorlar. Teknik ekip o kadar azdı ki, bir tane yönetmen yardımcısı vardı. Türkiye'ye geldiğinde bir de Türkiye'den yardımcısı oldu. Ama orada bir tane kadın, bütün işleri o hallediyordu. Bütün ekipleri çok küçük, on iki kişi falandık sette.

Biraz da Cannes maceranızdan bahsedelim. Cannes Film Festivali'den memnun kaldınız mı, iyi filmler seyrededibildiniz mi, seyredecek zamanınız oldu mu?

Nurgül Yeşilçay: Yok, zamanımız hiç olmadı, ilgi çok fazlaydı. Fatih'i çok seviyorlardı. İlgi gerçekten çok iyiydi ve kimsenin girmediği yerlere girip, çıkabiliyorduk. Martin Scorsese'nin konferansına bilet bulamıyorsun ama biz bulabiliyorduk. Bir tane partiye gittim mesela, George Clooney partisiydi. Dünya sosyetesinin geleceği, festivalin en önemli partisiydi.

George Clooney'nin kendisi de vardı tabii değil mi?

Nurgül Yeşilçay: Gelecek işte... "Bu kadar zengini bir arada göremem bir daha" demiştim. Benim için büyük deneyim, oyunculuk açısından. Fatih bir tane bilet bulabildi. Ben de giyindim, süslendim gittim. İçeri bir girdim, hiç adam yok. Herkes kadın, orta yaşın üstünde ve genelde kilolu kadınlar. George Clooney gelecek, onları beğenecek diye takmışlar, takıştırmışlar. *Ocean's* (Steven Soderbergh) serisinin tanıtımı vardı. O insanların tavırları, duruşları, hepsinin kapıya dönük duruşu ve George Clooney'nin gelmeyişi, her şey çok acınasıydı.

Okuduğum yazılarda oynadığınız rol hakkında çok güzel yazılar çıkmıştı.

Nurgül Yeşilçay: Ben favori kadın adaylardandım, çok da güzel şeyler yazıldı.

Kim vardı jüride?

Nurgül Yeşilçay: Orhan Pamuk... Sonra konuştuk zaten Orhan Pamuk'la.

Neler konuşulmuş jüride?

Nurgül Yeşilçay: Benim rolümü kısa bulmuşlar. Onu söyledi. En son bir yazı çıktı, onu NTV'de söyledi zaten: "Ne Angelina Jolie, ne Asia Argento, kırmızı halının en seksisi Nurgül Yeşilçay'dı" diye.

Son on yılda Türk sinemasında bir yönetmen kuşağı oluştu. Nuri Bilge Ceylan, Semih Kaplanoğlu, Derviş Zaim, Yeşim Ustaoğlu, Ümit Ünal, Tayfun Pirselimoğlu, Zeki Demirkubuz gibi birçok yönetmen var. Bu yönetmenlerin ortak özellikleri ne sizce? Çalıştığınız yönetmenlere baktığımız zaman sizin de çok önemli isimlerle çalıştığınız görülüyor. Peki bu saydığım isimlerden size hiç teklif geldi mi? Bu yönetmenlerin bir ortak özelliği de biraz daha bağımsız durabilmeleri sanıyorum.

Nurgül Yeşilçay: Zeki'den (Demirkubuz) gelmişti. Bir de bu son film için Semih'ten (Kaplanoğlu) gelmişti, birebir değil. Biz o zaman İstanbul Film Festivali'nde jüri üyesiydik. Bilseydim Berlin'de Altın Ayı alacağını... Yani sadece öyle bir konuşma oldu o kadar, başka bir şey yok.

Siz peki bu kuşağı nasıl buluyorsunuz? Fatih Akın ve aslın-

da Ferzan Özpetek de belki dâhildir bu kuşağa. Bir yandan yurtdışında Türk sinemasını temsil eden filmler var, belli oranda başarıları var, ödüller alıyor, bir yandan da çok ciddi gişe başarıları elde eden filmler var.

Nurgül Yeşilçay: Şimdi hem gişenin hem kalitenin paralel olarak yükselmesi bence çok önemli. Biz geçenlerde Fransa Sinema Komitesi'ne gittik. Oyunculardan beni davet ettiler. Ben, Erden Kıral, Mustafa Altıoklar (FİLMYÖN Başkanı), Pelin Esmer'in abisi yapımcı Tolga Esmer, bir komite halinde Paris'e gittik. Bize Türk sinemasının kendi ülkelerinde en çok izlenen 4. sinema olduğunu söylediler. Amerika, Hindistan, Güney Kore ve Türkiye. Böyle olunca adamların bize söylediği şey şu oldu: "Biz sizinle ortak yapım yapmak istiyoruz." Başta söyledikleri şey şuydu, "Neden bir Fransız filmi Türkiye'de izlenmiyor? Neden sadece Türk filmleri?" Bizimkiler de çok iyi sunumlar hazırlamışlar. Nisanda da onlar gelecekler, biz de onları davet ettik. Bir şeyler oluyor yani. Mesela *Üç Maymun* (Nuri Bilge Ceylan, 2008) İngiltere'ye gidiyor, herkes *Üç Maymun*'u biliyor. Ama ben yine de aslında şunun eksikliğini duyuyorum. Türkiye'de ve dünyada bir sürü şey oluyor, üniversiteden mezun olan her dört öğrenciden bir tanesi iş bulamama riskiyle karşı karşıya geliyor ve neden biz hep bir insanın içe yolculuğunu anlatan filmler yapıyoruz? Ben çok sıkıldım açıkçası. Bir sürü şey olurken biz neden onları anlatmıyoruz? Genç kuşak bence artık çok sıkıldı bu apolitik durumdan. Bence politik olmak istiyorlar. Bizim dönemimizde kitap okumak şöyle karşılandı: "Aa entel mi oluyorsun sen?" Biz kitap okuduğumuzu falan söyleyemedik antin kuntin görünmeyelim diye. Şimdiki kuşak öyle değil. Biz tam Özal dönemi çocuklarıyız ve kayıp kuşağız. O yüzden belki bizim jenerasyonun getirdiği şey daha böyle bireysel şeyler, içe yolculuk falan gibi şeyler. Ama bu kuşağın sanatçıları daha politik işler yapacaklar herhalde.

Antalya'daki, İstanbul'daki festivallerde jüri üyelikleriniz var, gençleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

Nurgül Yeşilçay: Ben bu sene Antalya'ya bayıldım. Çok iyi işler vardı. Çok dinamik, çok ümit vericiydiler. Zaten ilk filmi olmayan sadece sekiz yönetmen vardı. Onlar da çok iyi yönetmenlerdi. Reha (Erdem), Zeki (Demirkubuz) gibi. Çok iyi bir seneydi.

Son yıllarda epey jüri üyeliği yaptınız. Jüri üyeliği de malum çok dedikoduya açıktır, her jüri üyeliğinden sonra konuşulacak bir sürü şey çıkar. Sizin Kahire'de Nicolas Roeg

başkanlığında bir jüri üyeliğiniz var...

Nurgül Yeşilçay: Benim ilk jüri üyeliğimdi Kahire Film Festivali.

Var mı oradan bir anekdot? Nicolas Roeg çok sevdiğimiz bir yönetmen.

Nurgül Yeşilçay: Nicolas Roeg çok önemli bir yönetmen. Biz filmleri izledik ve en son karar aşamasındayız. Sonra ödüller verildi. Bir de “Sanata Katkı Ödülü” diye bir ödül var. Bizden de *Cenneti Beklerken* (Derviş Zaim, 2005) adaylar arasında. Jüri üyelerinden biri “Ya bu sanata katkı da ne demek?” diye sordu. Ben de dedim ki, “*Cenneti Beklerken*’deki minyatürler ne güzeldi değil mi?”. “Aaaa, evet”, dedi bir İtalyan kadın, “Orhan Pamuk’ta da vardı” diye ekledi. Ondan sonra Nicolas Roeg dedi ki, “Ben bu sanata katkı ödülünü vermeyeceğim.”. Ben de çıkardım İngiliz parasını masanın üzerine koydum ve “Kraliçe... Queen” diye espri yaptım. Adam bir güldü. Nasıl gülüyor, ben adama rüşvet teklif ediyorum. “Şu parayı al, Türk filmine ver!” diyorum. Adamın bir hoşuna gitti, herkes yarıldı gülmekten. “Madem bu sevimli kız istiyor, verelim gitsin” dedi. Herkes kabul etti.

İstanbul’da ya da Antalya’da da böyle komik anekdotlar oldu mu?

Nurgül Yeşilçay: İstanbul’da Semih Kaplıanoğlu vardı. Semih asla taviz vermez. Jüri başkanıydı, o yüzden o ne derse oydu. Antalya’da da Mustafa Altıoklar vardı. Mustafa ilk geldi, hepimize kâğıtlar hazırlamış: “Bir film nasıl izlenir? Görüntü yönetiminde dikkat edilecek hususlar” diye maddeler halinde yazmış. Biz inanamadık. Hele Erden Kıral hiç inanmadı.

Mithat Alam: Kimseden itiraz gelmedi mi?

Nurgül Yeşilçay: Herkesten itiraz geldi. Biz bir şey demedik tatsızlık çıkmasın diye. Neyse öyle şeyler oluyor yani. Ama genel olarak filmler çok iyiydi Antalya’da, ortak paydada buluştuk.

Mithat Alam: Çok münakaşa oldu mu?

Nurgül Yeşilçay: Herkes bizden çok münakaşa bekliyordu, ama olmadı.

Antalya’da siz de ödül aldınız. Benim merak ettiğim, bu jüride konuşulandan size kalan dedikodular oldu mu?

Nurgül Yeşilçay: Şöyle bir şey var, hepimiz biliyoruz. Eğer biraz popülersen iyi oyuncu gibi gözükme ihtimalin daha az, ama popüler değilsen oyuncu olarak yutturabiliyorsun kendini.

Siz nasıl bir sinemaseversiniz? Dünya sinemasından takip ettiğiniz yönetmenler var mı?

Nurgül Yeşilçay: Fransız sinemasını daha çok seviyorum tabii. Lars Von Trier'i seviyorum, her yaptığı işi değil ama *Karanlıkta Dans* (2000) benim için çok önemli bir film. *Köprü Üstü Aşıkları* (Leos Carax, 1991) dünyanın en önemli aşk filmlerinden biri. *Duvara Karşı* (Fatih Akın, 2004) da öyle. Her yönetmenin her filmini beğenmiyorum.

Proje var mı yakın zamanda?

Nurgül Yeşilçay: Üstünde düşündüğüm var, ama kesin karar verdiğim yok. Çünkü sinema filminde çok yıpranıyorum ve çok yıpranınca iyi bir şey olsun istiyorum. Belki de çok iyi olmayacaksa yapmayacağım. Bu sıralar dizi var, yazın bir film çekebilirim. Ya çok iyi bir gişe filmi olsun ya da çok iyi bir festival filmi olsun istiyorum. Ben ikisinin çok yakın olduğunu düşünmüyorum, bu konuda da çok eleştiri geliyor, ama festival filmi başka bir şey, seyirlik film başka bir şey.

Siz ikisinde de oynamaya açıksınız oyuncu olarak. Belki burada da oyuncu olmak isteyen arkadaşlar vardır. Bu işin altın bir kuralı yok ama onlara ne tavsiye edersiniz?

Nurgül Yeşilçay: Çok iyi birinden ders alabilirler. Biz önyargılarla yaşayan bir ülkeyiz ya da bana öyle geliyor. Birine iyi diyoruz, o iyi olarak kalıyor. Kimse "Neden iyi diyoruz?" diye sormuyor. Bir şeyi imajına göre değil, hakikaten "Ben ne istiyorum?" sorusunun cevabına göre değerlendirmek lazım.

O zaman istediklerinin peşinde koşmak gerekiyor biraz da değil mi?

Nurgül Yeşilçay: Evet, zaten o zaman olur.

İzleyici: Az önce ödülleri konusunda konuştunuz, "Orada çok subjektif bir durum var" dediniz. Buna rağmen ödül almak sizin için hâlâ önem taşıyor mu?

Nurgül Yeşilçay: Artık hiç önem taşıyor. Öğrendim, ama gi-

dip ödülü almazsan da bu sanki çok büyük bir tavır olarak karşılanıyor. Mecburen gidip ödülü alıyorsun. Bir de veren kişiye de ayıp olmasın diye alıyorsun tabii. Ama gerçekten çok kıymetsiz, mesela bir günde dört tane film izliyorsun, filmi nasıl algılayıp değerlendirebilirsin? Cannes'da da bu böyle, Berlin'de de böyle, Antalya'da da, İstanbul'da da... Günde üç ya da dört tane film izliyorsun, bir hafta boyunca seni böyle sıkıştırıyorlar ve bir hafta sonra da senden sağlıklı bir değerlendirme bekliyorlar. Ne kadar sağlıklı olabilir ki? Bana verildiğinde de sağlıksızdı, benim verdiklerim de sağlıksız, başkalarına gidenler de öyle.

İzleyici: Peki sağlıklı bir durum oluşturulması için bir fikriniz var mı?

Nurgül Yeşilçay: Bir şeyi gerçekten sen beğenirsin, ben beğenmem; bu bir sanat eseridir çünkü. "Picasso mu daha iyi, Dali mi daha iyi?" gibi bir şey yok ki, bunların cevabı çok öznel.

Nurgül Yeşilçay kimdir?

1976'da Afyon'da doğdu. 2001 yılında Eskişehir Anadolu Üniversitesi - Tiyatro Bölümü'nden mezun oldu. *İkinci Bahar* ve *Asmalı Konak* dizileriyle tanındı. 60. Cannes Film Festivali'nde 'En İyi Senaryo' ödülünü kazanan sol bir örgüt üyesini canlandırdığı *Yaşamın Kıyısında* filmi ile uluslararası sinema dünyasında da adından söz ettirdi. 31. Kahire Film Festivali'nde (2007) ana jüride ve 27. İstanbul Film Festivali'nde (2008) ulusal yarışma jürisinde yer aldı. Ocak 2010'dan beri *Aşk ve Ceza* dizisinde oynuyor.

Başlıca Filmleri

Eğreti Gelin, 2004
Anlat İstanbul, 2004
Yaşamın Kıyısında, 2007
Adem'in Trenleri, 2007
Vicdan, 2008
7 Kocalı Hürmüz, 2009

Başlıca Ödülleri

2005 12. Adana Altın Koza Film Festivali En İyi Kadın Oyuncu Ödülü (Eğreti Gelin)
2007 13. Sadri Alışık Oyuncu Ödülleri En İyi Kadın Oyuncu Ödülü (Adem'in Trenleri)
2008 45. Antalya Altın Portakal Film Festivali En İyi Kadın Oyuncu Ödülü (Vicdan)
2007 Çağdaş Sinema Oyuncuları Derneği 15. Oyuncu Ödülleri En İyi Kadın Oyuncu (Yaşamın Kıyısında, Adem'in Trenleri)